

»handling, der udføres med henblik på direkte eller indirekte økonomisk eller kommerciel gevinst; dette udelukker normalt handlinger, der udføres af slutbrugere, når de handler i god tro«.

Reglerne om et informationspålæg vil f.eks. kunne finde anvendelse, hvor indehaveren af rettighederne til et patenteret produkt bliver opmærksom på, at produktet i strid med eneretten sælges i detailhandlen. I forbindelse med en retssag mod detailhandleren kan rettighedshaveren anmode retten om at pålægge detailhandleren at oplyse, hvem der har leveret produktet, hvor mange eksemplarer detailhandleren har solgt og prisen for disse. Rettighedshaveren kan på baggrund af detailhandlerens oplysninger om mellemhandler og producent under samme sag anmode om, at mellemhandleren og producenten pålægges at give oplysninger om, hvilke detailhandlere produktet ellers er solgt til, antal solgte eksemplarer og prisen for disse. Oplysningerne vil gøre det muligt for rettighedshaveren at forfølge sit krav ikke bare over for detailhandleren, men også over for mellemhandleren, producenten og andre detailhandlere. Hvorvidt rettighedshaverens krav mod andre end den oprindeligt sagsøgte vil kunne inddrages under den verserende sag, afhænger af retsplejelovens almindelige regler herom.

Derimod vil en forbruger, der har købt det pågældende produkt, ikke kunne pålægges en oplysningspligt, da forbrugeren hverken »som led i erhvervsvirksomhed er fundet i besiddelse af produktet« eller »har medvirket til produktion, fremstilling eller distribution« af produktet.

Efter forslaget kan retten afslå en anmodning om et informationspålæg, såfremt det efter en konkret afvejning må antages, at udlevering af oplysningerne vil påføre modparten eller andre skade eller ulempe, som står i misforhold til rettighedshaverens interesse i oplysningerne.

Proportionalitetsafvejningen er i overensstemmelse med direktivet, jf. artikel 8, stk. 1, hvorefter der skal være tale om en velbegrunnet og forholdsmæssig afpasset begæring fra rettighedshaveren, og artikel 3, hvorefter foranstaltninger og retsmidler skal være fair, rimelige og effektive, samt stå i rimeligt forhold til krænkelsen og have afskrækkende virkning. De skal endvidere anvendes på en sådan måde, at der ikke opstår hindringer for lovlig samhandel, og at der ydes garanti mod misbrug.

I medfør af den foreslåede bestemmelse vil retten efter omstændighederne kunne nægte at give et informationspålæg, hvis der er væsentlig risiko for at påføre den anmodede eller andre væsentlig skade i form af afsløring af erhvervshemmeligheder mv. Bestemmel-

sen vil ligeledes kunne finde anvendelse, såfremt en imødekommelse af rettighedshaverens anmodning vil trække den verserende sag i langdrag i videre omfang, end det er rimeligt. Dette gælder navnlig, hvor oplysningerne ikke har betydning for afgørelsen af den verserende sag.

En pligt til at give information om en immaterialretskrænkelse kan ikke være absolut. Krænkelser af immaterialrettigheder er almindeligvis strafbare, og pligten til at meddele oplysninger om krænkelsen må vige for det grundlæggende princip om retten til at undgå selvinkriminering. Der vil derfor ikke kunne pålægges en pligt til at give oplysninger, såfremt forklaringen ville antages at udsætte den pågældende eller dennes nærmeste for straf mv., jf. retsplejelovens § 171, stk. 2. Dette er i overensstemmelse med direktivets artikel 8, stk. 3, litra d. Retten skal efter bestemmelsen vejlede den anmodede om dennes rettigheder i medfør af vidnefritagelsesreglerne. Det kan ikke udelukkes, at retten til at nægte at give oplysninger under henvisning til vidnefritagelsesreglen i retsplejelovens § 171, stk. 2, i praksis vil kunne indebære en efter omstændighederne væsentlig indskrænkning i anvendelsen af reglerne om informationspålæg.

Efter den foreslåede bestemmelse omfatter et informationspålæg heller ikke andre oplysninger, som den pågældende efter retsplejelovens regler om vidneudelukkelse og vidnefritagelse ikke ville have pligt til at afgive vidneforklaring om. Dette gælder f.eks. retten til kildebeskyttelse på medieområdet, jf. retsplejelovens § 172.

Det følger af direktivets artikel 8, stk. 3, at oplysningspligten finder anvendelse med forbehold af lovbestemmelser, der omhandler beskyttelsen af bl.a. behandlingen af personoplysninger. Lov om behandling af personoplysninger finder således også anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med et informationspålæg. En person, der har fået et informationspålæg af en domstol, må behandle almindelige ikke-følsomme oplysninger, jf. § 6, stk. 1, nr. 3, i lov om behandling af personoplysninger, hvorefter behandling af sådanne oplysninger kan finde sted, når behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige.

Det følger af direktivets artikel 3, stk. 2, at foranstaltningerne bl.a. skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til krænkelsen og have afskrækkende virkning. Det foreslås på den baggrund, at undladelse af at efterkomme et informationspålæg uden lovlig grund skal kunne sanktioneres efter de regler, der gælder for vidner, der nægter at udtale sig, jf. retsplejelovens § 178. Dette gælder også for så vidt angår informati-